

хытрецы; но Лутеръ имъ отговорилъ че малко го е грыжа за политическы прѣобразованія, ако не ся основаватъ на боже-ственнѣ-тѣ истинѣ.

На другый-тъ день Лутеръ ся молилъ Богу, разгледвалъ писанія-та си и размышлявалъ какво да каже въ Събраніе-то. Надвечерь, него день, той застанѣлъ пакъ прѣдъ Императоръ-тъ и Діетѣ-тѣ. Канцлеръ-тъ на Трирскый-тъ Електоръ ся обѣрнѣлъ къмъ него съ тѣзи думы, изговорены по Латинскы: —

“Мартинъ Лутере, ты поиска вчера отсрочкѣ, която сега истече. Правда-та, разбира ся, не задължаваше Діетѣ-тѣ да ся съгласи на желаніе-то ти, понеже всѣкы человекъ трѣбва да бѣде тѣй основанъ на вѣрѣ-тѣ си, щото да може на всѣко врѣме да отговори на онѣзи които го запытатъ, и много повече трѣбва да бѣде единъ, който ся има за прочуть и ученъ богословъ. . . . За това, отговори сега на запытваніе-то на Негово Величество, който ся показа къмъ тебе толкозь милостивъ. Готовъ ли си да защитишь всичко писано въ писанія-та ти, или желашь да ся отречешь отъ нѣкои отъ тѣхъ?”

Канцлеръ-тъ повторилъ тѣзи думы и по Германскы.